

ringer ved kritisk sygdom og erhvervsevnetab (invaliditet) samt sundhedsforsikringer.

Forsikringer, der fastlægger forsikringsbegivenheden ud fra skadesårsagsprincippet, f.eks. ulykkesforsikringer, vil derimod blive reguleret ved § 3, stk. 3, nr. 1, i forslaget til ny forældelseslov, og den 30-årige forældelsesfrist for krav på personskade, der fastsættes i den foreslåede forældelseslov, vil således finde anvendelse på krav på godtgørelse eller erstatning, der skal udbetales efter sådanne forsikringer.

Hvis det ikke klart fremgår af forsikringsbetingelserne, om forsikringsbegivenheden er skadesårsagen eller skadens indtræden/konstatering, må det afgøres på baggrund af en konkret fortolkning af den pågældende forsikringsaftale. I visse tilfælde kan den samme forsikring indeholde både ydelser, der udløses ved skadesårsagen, og ydelser, der udløses ved skadevirkningen. Eksempelvis har nogle ulykkesforsikringer kunnet udvides til at omfatte visse sygdomme, og i en konkret sag, hvor forsikringen dækkede »direkte følger af børnelammelse«, har Ankenævnet for Forsikring fundet, at denne del af forsikringen skulle forstås således, at det var følgerne af sygdommen, der var forsikringsbegivenheden, jf. Kendelse fra Ankenævnet for Forsikring 24.643 (1989).

Det foreslåede stk. 3 modificerer alene bestemmelsen om den lange (absolutte) forældelsesfrist i § 3, stk. 3, i forslaget til ny forældelseslov. Ved siden af den foreslåede 10-årige frist vil således løbe den foreslåede almindelige korte 3-årige frist med mulighed for suspension, jf. § 3, stk. 1 og 2, i forslaget til ny forældelseslov.

Den foreslåede 10-årige frist løber fra den dag, da forsikringsydelsen kunne kræves betalt.

Endvidere præciseres det i stk. 3, at § 8, 1. pkt., i forslaget til ny forældelseslov vil gælde ved siden af stk. 3. Bestemmelsen i § 8 i forslaget til ny forældelseslov angår fordringer på pension, livrente, aftægtsydelse eller anden lignende ydelse, der forfalder med bestemte mellemrum og ikke er afdrag på en skyldig hovedstol. For så vidt angår personforsikringer, har bestemmelsen ikke betydning for kapitalforsikringer (dvs. forsikringer, hvor forsikringsbegivenhedens indtræden udløser et krav på en nærmere angivet sum), men alene for renteforsikringer (dvs. forsikringer, hvor forsikringsbegivenhedens indtræden udløser et krav på en løbende ydelse). Det følger af § 8, at en sådan fordring på en løbende ydelse forældes i sin helhed efter 10 år regnet fra den dag, da den sidste ydelse blev betalt, eller, hvis ingen betaling har fundet sted, fra den dag, da den første ydelse kunne kræves betalt. Bestemmelsen indebærer, at en fordringshaver, der

ikke har gjort krav på ydelser efter en renteforsikring gældende, fortaber retten til i det hele taget at gøre krav efter forsikringen gældende 10 år efter, at den første ydelse kunne kræves betalt. Dette gælder, uanset om visse af de enkelte ydelser først ville være forfaldet på et senere tidspunkt. I tilfælde, hvor der allerede er udbetalt ydelser, vil fordringen i sin helhed først forældes 10 år fra den dag, da den sidste ydelse blev betalt.

Betegnelsen personforsikring skal forstås i overensstemmelse med brugen heraf i forsikringsaftalelovens § 6 og erstatningsansvarslovens § 22, stk. 2. Visse personforsikringer angår ikke erstatning og godtgørelse for personskade. Dette gælder eksempelvis, hvor forsikringsbegivenheden er opnåelse af en bestemt alder. I disse tilfælde vil krav på de enkelte ydelser ikke være omfattet af § 3, stk. 3, nr. 1 (om bl.a. personskadeerstatning) i forslaget til ny forældelseslov, men derimod af den generelle regel i § 3, stk. 3, nr. 3, hvilket vil indebære, at disse krav forældes senest 10 år efter begyndelsestidspunktet i henhold til § 2 i forslaget til ny forældelseslov, dvs. som udgangspunkt fra forfaldstidspunktet. Sådanne krav vil altså forældes på samme måde som krav omfattet af den foreslåede § 29, stk. 3, i forsikringsaftaleloven. For så vidt angår forældelsen af pensioner i deres helhed vil § 8, 1. pkt., i forslaget til ny forældelseslov gælde.

Med *stk. 4* foreslås en særrregel vedrørende ansvarsforsikringer, når der sker indtrædelse i den sikrede ret imod selskabet efter forsikringsaftalelovens § 95. Den skadelidtes krav mod selskabet forældes i sådanne tilfælde tidligst et år efter indtrædelsen, når indtrædelsen er sket inden udløbet af forældelsesfristen for kravet med den sikrede.

Særrregelen om ansvarsforsikringer i § 29, stk. 2, i den gældende forsikringsaftalelov foreslås ikke videreført. Forsikringsaftalelovens § 29, stk. 2, bestemmer, at ved ansvarsforsikring, hvor selskabet hæfter umiddelbart over for skadelidte, forældes skadelidtes krav mod selskabet efter de samme regler, som gælder for skadelidtes krav mod skadevolderen. Forældelse af de pågældende krav vil i stedet ske efter de almindelige forældelsesregler i forslaget til forældelseslov, jf. forslaget til § 29, stk. 1. Der foreslås dog den fravigelse, at anmeldelse til ansvarsforsikringsselskabet medfører en foreløbig afbrydelse af forældelsen, jf. forslaget til stk. 5, som omtales umiddelbart nedenfor.

Det foreslås, at forældelsesfristen for så vidt angår krav mod et forsikringsselskab afbrydes foreløbigt allerede på det tidspunkt, hvor skaden, der ligger til grund for kravet, anmeldes til selskabet, jf. *stk. 5, 1. pkt.* Det afgørende tidspunkt er tidspunktet, hvor an-